

Grafit, a vakvezető kutya blogja, 43.rész. [#grafitblog](#)

Kedves Olvasóim!

Ismét itt vagyok nektek egy újabb résszel.

Őszintén szólva, nagyon vártam már a szeptembert, hisz nagyon szeretek kinn lenni, de ez a közel 40 fok azért nagyon megviselt engem is.

Ha ki is mentem, akkor a medencéig sétáltam el, egyszer-kétszer körbejártam ellenőrzés céljából az udvart, s már siettem is be a hús házba.

A másik ok, ami miatt nagyon várom mindig az ősz, az nem más mint az, hogy a szomszédunknak átlóg a diófájának egy-két ága, s imádom a lehullott diót ropogtatni Bodzához hasonlóan.

No de ígértem én nektek egy kis mesélni valót a mai napra igaz?

Emlékeztek még a medencés történetre, amikor a gazdi nem vette komolyan a kutyájának a jelzéseit, s fürödtek egy jót emiatt?

Ezzel kapcsolatosan hadd meséljek nektek én is olyan eseteket, amik velünk történtek meg. Ennyire nem viccesek, de ebből is láthatjátok, hogy mit tesz az, ha a gazdi felülbírálja a kutyája jelzéseit. Az én gazdám is hajlamos olykor úgy tenni mintha három szemmel látna hat irányba. Néha ő is képes felülbírálni bennünket, aztán viselheti is a következményeit. Volt olyan eset, hogy mentünk az utcán, én láttam, hogy nagyon lelóg egy faág, s próbáltam volna kikerülni azt az útszakaszt, ő meg úgy gondolta, hogy semmi nincs előttünk, s noszogatni kezdett, hogy ugyan haladjak már előre tovább. Nem akartam menni, lecövekeltem, megmakacsoltam magam, de „okosabbnak” hitte magát, én meg úgy voltam vele, hogy jó, ha ennyire erőszakoskodszt itt nekem, akkor lásd mi lesz a vége!

Meg is látta, ugyan is teljesen összekócolta a frissen mosott, s kontyba tűzött haját a faág.

Ott zsémbeskedett nekem, én meg meghúzogattam a szemöldököm, hogy ezt érdemelted.

Ez úgy van, hogy ha nagyon erősködnek, akkor engedünk nekik, de csak is akkor, ha az nem jár súlyosabb következményekkel, tehát értsétek úgy, ha előttünk lenne egy gödör, nyilván akárhogyan követelné, hogy tovább induljak, eszem ága-bogában sem lenne. Mondjuk azért az én gazdim annyira nem erőszakos, annyi józan esze van, hogy okkal áll meg a kutya. Soha nem estünk bele gödörbe, soha nem volt balesetünk.

Egyébként nem szerencsés az, ha egy gazda túl sokat írja felül a kutyája instrukcióit, mert egy idő után ez azt eredményezi, hogy egyre kevésbé végezzük hatékonyan a feladatunkat, hisz gondolatok bele, ha dolgoztok valahol, s állandóan kikapják a kezetekből a munkát, hogy „majd én csinálom”, egy idő után ti is úgy lennétek az egészszel nem, hogy „tudod mit? Akkor átadom neked, bíbelődjél te, ha folyton elveszed tőlem.”

Képzeljétek, hogy mennyire pimasz ez a Bodza!

Meséltem igaz, hogy születésnapomra kaptam egy fekhelyet. A kisasszony folyton el akarja tőlem venni, állandóan úgy fekszik, hogy biztosan ne férjek el rajta. Gazdink meg kiakad, ha az éjszaka közepén arra ébred, hogy mi fészkelődünk, s az a vége, hogy ahelyett, hogy engem védene meg, azt mondja, hogy nem hiszi el, hogy egy akkora fekhelyen miért nem férünk el ketten, s egyébként is, másik fekhely is van ott, de az igazság az, hogy Bodza egy irigy kutya, és teljesen ki akarja sajátítani az én ajándékomat. Az egész történetnek persze az a vége, hogy nyafogni kezd, s a gazdánk ezen még jobban felhúzza

magát, s persze hiába én vagyok az öreg, nekem kell engednem, hogy őt is engedjem feküdni rajta, s ne terüljek úgy el. Nagyon várom már, hogy elmenjenek megint érzékenyíteni, túl hosszúra nyúlt nekik ez a szabadság úgy érzem. El is köszönök most.

Legyen vidám, hús hetetek!

Üdvözlettel: Majaligeti Grafít

